

AURA

Llibret de Gabriel Ventura

Un bosc del Llenguadoc, 1209 dC.

Al sud de França, el papa Innocenci III ha iniciat una croada contra les formes de culte considerades heretgies per l'Església.

Mateu-los a tots. Déu reconeixerà els seus.
Arnau Amalric, inquisidor del segle XIII.

Un idioma d'aigua omple cada racó del bosc: acaricia les falgueres, hipnotitza les fulles, rellisca sobre la molsa de les pedres.

Cants intermitents d'ocell. Aguts i abruptes. Un tapís de cristall, tan suau que flota.

Un estany i una font.

L'estany és un segon cel poblat de larves i libèl·lules (diminutes estàtues de seda, fils de llum verda, groga, vermella).

La font / una roca ferida.

Aura està estirada a la riba de l'estany, exhausta. Té els baixos del vestit enfangats, les mànigues descosides, estrips a l'esquena, als braços, a la capa. Apropa els llavis a la font i fa un primer glop. Intenta recollir l'aigua amb les mans (una vall d'alegria), es mulla la cara. Tanca els ulls. Torna a beure. Plora.

Δ

A pocs metres d'Aura s'alça una cortina d'espuma. Del fons de la cascada emana un murmur de veus lentes i rodones.

Esperit aquàtic 1: *Beu...*

Esperit aquàtic 2: *Beu...*

Esperit aquàtic 3: *Beu...*

Esperit aquàtic 1: *La llet del bosc cura.*

Esperit aquàtic 2: *Salva.*

Esperit aquàtic 3: *Sosté.*

Esperit aquàtic 1: *No tinguis por.*

Esperit aquàtic 2: *No corris més.*

Esperit aquàtic 3: *Som invisibles.*

Esperits aquàtics 1, 2 i 3 (alhora):

*Porta i mirall,
verb i sorpresa,
l'ull de la terra,
aigua que pensa.*

Apareix una columna blava al centre de l'estany. Sonora, blava, radiant.
Sis ales es despleguen.
És com mirar directament el sol.
Aura s'ha de tapar els ulls. Els va obrint a poc a poc.
Ja no se sent tan dèbil com abans. S'incorpora una mica.
La cara de l'àngel és d'un color movedís.
Té tres ulls, un damunt de l'altre, prims i allargats.
Llavis grisos.
Un ull al palmell de cada mà.
La seva pell sembla un vestit d'escates.
Levita a un pam de l'aigua, amb els peus titil·lants envoltats de fum.

Aura:

*D'on ve aquesta força?
La llengua em crema i les paraules s'esvaeixen.
Els meus genolls volen cantar.
Fa cinc nits que camino...
Visc d'arrels i castanyes crues.
Les ortigues m'inflen els peus.*

Àngel de les Aigües

(parla sense moure els llavis)

(la seva veu, fonda i transparent, emergeix d'un lloc imprecís, com si li travessés el cos, un filtre calcinat d'aurores):

*Portes la guerra amb tu,
com una ombra bessona.*

*Veig les cendres d'una ciutat
en la teva mirada.*

*La vergonya d'haver sobreviscut.
Neda en la vida, Aura.*

Plourà sobre el perdó.

Aura:

*Mare, pare, germans, on sou?
I tu, qui ets?*

Àngel de les Aigües:

*Soc l'esperit del que és,
del que va ser,
del que serà.*

Aura:

*Metall i roses, una febre d'arpes,
a l'ànima, al cor, a les dents.*

*La boca balla de plaer
i el món s'esfondra.*

Àngel de les Aigües:

*Has begut el fang de la història.
El seu gust no s'oblida.*

Aura:

*Jo tenia una casa
i somiava amb cavalls.*

*Més enllà del pont, hi havia el mercat.
Duiem màscares i cantàvem sota el faig.*

*Les nits eren llargues com el mal de les serps.
Màscares de fusta amb cabells de palla...*

*La mare les teixia
amb la lluna a la falda.*

Àngel de les Aigües:

*El temps de fugir s'ha acabat.
Fes una casa de la teva set.*

Aura (amb fúria inesperada):

*On amagar-se?
No es pot fugir
del que estimes i has perdut.
El meu dolor viatja amb mi,
solitari, dins la nuesa
òrfena de la nit, i diu: nosaltres.*

Àngel de les Aigües:

*Beu i descansa.
L'aigua és la gràcia del pensament.*

Aura:

*Sento el desert, l'odi, la tirania.
Vindran i ho assecaran tot.*

Àngel de les Aigües:

*Fugir és fer món dins el món.
Hi ha la possibilitat d'una llar.
Encara pots plorar.
Encara podem reparar.*

Aura:

*La mare em va ensenyar una cançó.
Fila, aranya, fila, amb fils irisats...*

S'aixeca una remor de fulles glauques i gronxants. Del fons del bosc, del centre de la terra, de les profunditats de la gruta: una dansa de mans obertes i lluernes convulses. Un fluid rosa / tènue / sagnant / enfladís inunda l'espai.

Espectre de la mare: *Aura...*

Aura...

Aura...

Aura: *Mama?*

Espectre de la mare: *De nus en nus, lligades...*

Aura: *Mama?*

Espectre de la mare: *Cap al ventre...*

Espant i fora...

Dintre i plena...

Aura: *On ets?*

La dansa de mans es va apagant, les lluernes es tornen pedres, ales d'ocell,
reflexos damunt l'estany.

Àngel de les Aigües:

*A vegades no podem escollir
quines veus ens visiten.*

*Porten cims i caigudes, fruites
altes i perilloses
que hem d'aprendre a agafar.*

*El passat plou,
el futur s'obre com un lliri
indecís. I nosaltres...*

Aura:

... Nosaltres?

Àngel de les Aigües:

*Som aquí, entre bèsties,
amb la casa enfonsada.*

Aura:

On anirem?

Àngels de les Aigües:

*L'intestí de la cova és idèntic al cel.
Cucs i arrels masteguen estrelles.
En una dansa furiosa, els mons s'encadenen
i, pàl·lids, es sacien un dins de l'altre.*

Aura:

Què queda?

Àngel de les Aigües:

*Una intempèrie on banyar-se
i continuar imaginant.*

*L'espuma del dubte,
el llamp i la cicatriu.*

*El somni
de caminar sobre l'aigua.*

L'Àngel de les Aigües assenyala la gruta que s'intueix més enllà de la cascada.

Aura:

On porta?

L'Àngel de les Aigües es gira i avança flotant fins el peu de la cascada. S'hi endinsa. Aura segueix l'Àngel i desapareix rere un tel de vapor.

FI